

NOMADE

James Swallow

Nomade

the house of books

Oorspronkelijke titel: *Nomad*

Oorspronkelijk uitgegeven door: Zaffre Books an imprint of Bonnier Books
UK, London 2016

© James Swallow, 2016

© Vertaling uit het Engels: Caspar Wijers, 2019

© Nederlandse uitgave: The House of Books, Amsterdam 2019

Omslagontwerp: Nick Stearn

Omslagontwerp Nederlandse uitgave: Peter de Lange

Foto auteur: © Ed Miller

Typografie: Crius Group, Hulshout

ISBN 978 90 443 5542 0

ISBN 978 90 443 5543 7 (e-book)

NUR 332

www.thehouseofbooks.com

www.overamstel.com

OVERAMSTEL

uitgevers

The House of Books is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden veeelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotografie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor mama en papa, die de landkaart tekenden en voor Mandy,
die het kompas had.

Dit boek is opgedragen aan Darren Mills.

EEN

De dag was bijna afgelopen, maar de hitte hakte er nog flink in. Barcelona schitterde als een fata morgana, de lucht was zwaar door de warmte van de dag die vanuit de smalle straatjes opsteeg richting de onbewolkte hemel. Terwijl hij liep, klopte Pasco zichzelf met een opgerolde editie van *El Periodico* op zijn schouder, een doelloos ritme tikkend boven op zijn sergeantstrepen. Het overhemd van zijn uniform bleef plakken aan zijn brede borstkas, maar hij had het niet door. Pasco was een kind van de stad, vierde generatie, en was opgegroeid onder de zon van de Balearen. Zijn oude gezicht was het gevolg daarvan, het leek van goed kalfsleer gemaakt.

Hij baande zich een weg door de kluwen toeristen en buurtbewoners zonder zich daar bewust van te zijn. Het uniform deed het meeste werk, het vaalblauwe pak van de *Mossos d'Esquadra* en de pet met de rode band op zijn hoofd kerfden een pad door de mensenmassa in de drukke straat. Nu de zon achter de daken was gezakt werd de eerste golf feestgangers wakker uit zijn siësta en ging weer de straat op. Bleke Duitsers en nog blekere Britten sloten zich aan, ze moesten nog wennen aan de hitte en waren dankbaar voor de koele omgeving en de terrassen in dit deel van de oude stad. Kruimeldieven – zakkenrollers en opportunistische boeven – liepen er ook al tussen.

Maar hier, op deze hoek van de wijk Ciutat Vella, waren er vermoedelijk niet zoveel, dankzij het indrukwekkende, platgevormde hoofdkantoor van de politie op de Nou de la Rambla. Het was een onaantrekkelijk gebouw, van zwaar wit steen en blauwgetint glas, gebouwd volgens de modernistische ethiek die de laatste tientallen jaren de stad had overspoeld.

Hij liep door de binnentuin van het hoofdkantoor en kwam Enrique tegen die net de andere kant opging. De twee mannen knikten naar elkaar. Enrique wees naar de krant. ‘Hé Abello. Heb je ’m af?’ Hij lachte, waardoor zijn door nicotine aangetaste tanden zichtbaar werden.

Pasco vouwde de krant met verve open. Het was hun kleine wekelijkse ritueel als het cryptogram erin stond. Hij hield Enrique de krant voor en liet zien dat elk rijtje was ingevuld, de letters heel secuur opgeschreven.

De jongere man keek nors. Pasco wist dat de andere sergeant de puzzel zelf niet had afgemaakt en dat betekende dat Enrique hem moest trakteren op een pakje goede sigaretten, zoals ze hadden afgesproken.

‘Jij bent er opeens beter in geworden?’ vroeg Enrique met flink wat argwaan.

Pasco haalde zijn schouders op. ‘De warme lucht. Daar word ik slimmer van.’

Enrique keek nog norser. ‘Als ik erachter kom dat je vals speelt, smijt ik kattenstront over je bureau.’ Hij glimlachte als een treurige verliezer en liep door.

Pasco snifte. Hij zou snel, misschien wel binnen een paar weken, zijn geheim onthullen, op het moment dat hij vaak genoeg had gewonnen om zijn achterstand in te halen. Een verjaardagscadeau van zijn kleinzoon, een elektronisch speeltje waar al zijn namen en adressen in stonden, geboortedata en telefoonnummers. Het was een slim dingetje, een gigantische bibliotheek van woorden en uitdrukkingen in verschillende talen en het was vaak van pas gekomen als Pasco te maken kreeg met buitenlandse toeristen. Er zat ook een woordenboek in, dat woorden voorstelde als je maar een paar letters tot je beschikking had.

Toen hij aan de jongen dacht, moest hij meteen ook aan zijn zoon denken en een schuldgevoel bekwam hem. Hij had hem gisteren moeten bellen, maar na het werk waren een paar van de mannen naar de plaatselijke kroeg gegaan en had hij de rest van de avond

doorgebracht met zijn collega's en hun goede humeur.

Pasco zuchtte. Zijn zoon maakte zich zorgen om hem sinds zijn moeder naar de hemel was. 'Papa, een man als jij zou niet de straten moeten patrouilleren,' zei hij steeds. 'Politie is een beroep voor mannen van mijn leeftijd, niet de jouwe. Ze moeten jou achter een bureau zetten.'

Een bureau. Van het idee alleen al werd hij doodongelukkig. Hij hield van de stad alsof het zijn eigen persoonlijke bezit was en die stad te zien vanachter zijn bureau, dag in, dag uit... Zijn zoon begreep niet dat hij daar langzaam dood aan zou gaan, langzaam en pijnlijk, als de kanker die zijn prachtige Rosa had gegrepen.

Door de glazen deuren in hal van het politiebureau waren een gestage woordenstroom en kantoorgeluiden te horen. Terwijl hij door de metaaldetectorpoortjes liep, knikte hij afwezig naar de dienstdoende agent en begon de scanner te gillen. Een andere agent gebarde met een knikje dat hij door moest lopen.

Pasco tikte tegen zijn pet en probeerde de gedachten aan zijn gezin te verdringen. Hij had grotere zorgen aan zijn hoofd. Het leek soms wel alsof zijn zoon van een andere planeet kwam, met al zijn gezwets over dingen als de opwarming van de aarde, waardoor de zomerhitte ondraaglijk werd, de schandalen rondom de superrijken en de mannen in andere landen die elkaar leken om te brengen vanwege redenen die Pasco niet kon bevatten.

Hij zuchtte. Vanwege dat soort zaken kocht hij de krant niet langer voor het nieuws. Allemaal veel te deprimerend. Er was nu alleen nog het cryptogram en niets anders.

Opeens zag Pasco een jongen staan en hij verweet zichzelf te diep in zijn eigen gedachten te zitten. Dat was geen reden om niet oplettend te zijn.

De jongen was tegen de twintig, maar zijn bleke gezicht maakte het lastig zijn precieze leeftijd te bepalen. Hij had dikke wenkbrauwen en donkere ogen, die ongerustheid uitstraalden. De uiteinden van zijn zwarte krullen staken onder zijn donkere schilderspet uit, de rest van hem zat verborgen in een onopvallend bruinachtig trai-

ningspak. Het leek alsof zijn sportschoenen te klein voor hem waren, hij liep op een vreemde manier naar de grote balie waar Tomás, de dienstdoende agent, iets snauwde naar een jonge *mosso*.

De jongen merkte dat Pasco hem strak aankeek en deinsde terug alsof hij een klap kreeg. De sergeant kon hem daardoor direct goed in zich opnemen. Hij was lijkkbleek, bedekt met zweet en er was een fikse kneuzing in zijn nek te zien.

Maar het waren zijn ogen die Pasco het meest opvielen. De ogen van de tiener waren zo vreselijk serieus, op een manier die je alleen bij jongeren ziet. Hij zag zijn zoon en kleinzoon erin.

De jongen in het trainingspak keek hem aan met een wijze blik, alsof hij iets ging zeggen, en toen zakte hij door zijn knieën. Hij kwam hard neer op de betegelde vloer en gleed onderuit. Mensen hoorden de dreun, het harde geluid echode door de hal, en ze draaiden zich om om te kijken wat er aan de hand was.

Pasco ging onmiddellijk naar de jongen toe en bukte zich om hem te onderzoeken. Hij zag er beroerd uit; niet als een junk met afkickverschijnselen, maar als iemand die leed aan een soort botziekte die hem geleidelijk opvrat.

‘Gaat het een beetje, jongen?’ vroeg de sergeant. ‘Wat is er gebeurd? Heb je een dokter nodig?’

De blik die Pasco terugkreeg maakte hem duidelijk dat de jongen geen woord Spaans sprak. Een deel van zijn verstand – het getrainde, gefocuste deel van hem, het politiedeel – was al bezig de jongen te evalueren en dacht alvast na over hoe ze deze jongen zouden opnemen in het papierwerk van vandaag. ‘Waar kom je vandaan?’ Hij stelde de vraag zonder erover na te denken. De stille jongeman met zijn serieuze ogen keek terug.

De sergeant wierp een blik om zich heen en zag een bekend gezicht in het geel en oranje van de ambulancedienst. ‘Noya!’ Hij schreeuwde de naam van het meisje, maar ze kwam al naar hem toe, een verplegerstas in haar behandschoende hand.

Noya was kind aan huis op het politiebureau. Het tengere Catalaanse meisje maakte deel uit van een ambulanceteam van het lokale

ziekenhuis en meestal verscheen haar team als er een medische crisis was op het bureau. Pasco mocht haar graag, in tegenstelling tot veel andere mannen. Ze was kordaat en pittig, maar enorm kundig. ‘Help me even hem op een bank te leggen,’ zei ze. Ze hielden hem tussen zich in en hielpen de strompelende jongen naar een houten bank in de wachtruimte. Intussen schreeuwde de ambulanceverpleegster dat iedereen van die bank af moest. De mensen waaierden uit over de ruimte en Pasco legde de jongen neer.

Zijn ademhaling veranderde, hij zuchtte en zuchtte snel achter elkaar, als een bang dier.

Het lawaainiveau in de entreehal daalde toen mensen doorkregen wat er aan de hand was. Midden in hun eigen minidrama’s maakten ze ruimte om dit drama te aanschouwen. Sommigen kwamen dichterbij om beter zicht te hebben.

Noya knipte met haar vingers om de aandacht van de jongen te krijgen. ‘Hé, kun je me horen?’

‘Ik denk niet dat hij je begrijpt,’ zei Pasco tegen haar.

Ze hield haar vingers tegen zijn hals, om zijn hartslag te meten. ‘Het is geen zonnesteek,’ antwoordde Noya. Ze greep naar de rits van zijn trainingsjas, maar de jongen hield die vast, waardoor de verpleegster hem niet open kon doen. Een nieuwe emotie verscheen in zijn ogen: angst. Hij probeerde te praten, maar er kwam alleen maar een droge zucht uit.

‘Ik moet je shirt openen,’ zei Noya streng. Ze liet de stethoscoop voor zijn ogen bungelen. ‘Om te luisteren.’ Ze sprak met harde stem en benadrukte elk woord, alsof ze sprak tegen een achterlijk kind.

De jongen keek langs haar heen, naar Pasco, en probeerde opnieuw iets te zeggen. Terwijl hij aan zijn droge lippen likte, perste hij er een woord uit, wat hem veel moeite leek te kosten.

De sergeant ving maar een gedeelte op en boog naar hem toe. De jongen probeerde het weer en deze keer verstond Pasco het gefluister duidelijk.

‘Shahiden.’

Het woord zei hem niets. Hij keek bezorgd.

‘Naar achteren,’ blafte Noya tegen Pasco. ‘Zit me niet in de weg.’ Ze probeerde de rits weer te pakken en opnieuw hield de jongen haar tegen. Ze snauwde: ‘Ik heb hier dus geen tijd voor.’ De verpleegster haalde een feloranje plastic staaf uit haar zak. Het was een reddingsmiddel dat normaal gebruikt werd om de veiligheidsgordels van verkeersslachtoffers door te snijden, maar Noya gebruikte het nu als een chirurg en met een vlotte beweging sneed ze het trainingsjasje van de kraag naar beneden open.

Pasco deed wat hem gevraagd werd, ging naar achteren en gaf Noya de ruimte om haar gang te gaan. Haar partner, een magere Portugese man, kwam door de hal aanlopen met een opvouwbare stretcher in zijn hand. De jongen herhaalde het woord en zonder erover na te denken haalde Pasco zijn verjaarscadeau tevoorschijn en toetste het vertaalicoontje in. Hij herhaalde wat hij had gehoord zo goed mogelijk in het microfoontje van het apparaat.

*

Het zou niet overdreven zijn te zeggen dat de kamer van Jadeed de duurste was waar hij ooit in had gezeten. De exclusieve suite op de bovenste verdieping van het Hilton voelde voor hem buitenaards aan op een manier die hij moeilijk kon omschrijven. Het was niet iets waarover hij het zou willen hebben met de andere mannen, bang dat ze het grappig en provinciaals zouden vinden. Hij wilde niet minderwaardig gevonden worden.

Maar het heel armoedige appartement in Djedda waarin hij was opgegroeid had makkelijk in deze suite gepast. De eerste nacht had hij niet kunnen slapen in het ontzettend zachte bed en werd hij gestoord door dromen waarin hij vastzat in een uitgestrekte lege ruimte. Hij pakte de lakens en creëerde een plekje in de woonkamer, afgeschermd door een lange bank, zodat hij niet zichtbaar was voor iemand die eventueel de kamer zou binnenkomen. Dit paste veel beter bij hem.

Jadeed nipte aan een glas water terwijl hij door de kamer liep naar een van de muurhoge ramen. Hij vond het verkeerd dat één

iemand zoveel ruimte in beslag nam. Hij voelde het in zijn botten, alsof het een wetsovertreding was. Het was verspilling. Maar ja, het was dan ook wésters.

Bij het open raam voelde hij zich meer op zijn gemak. Je kon al een laagstaande maan zien in de lucht en overal in Barcelona gingen lichten aan, van de Diagonal Mar tot in het stadscentrum. Hij hoorde geluiden van zestien verdiepingen lager, waar de terrasjes van de restaurants in het winkelcentrum aan de overkant zich langzaam vulden met de eerste klanten.

Hij zat aan een lage tafel en stak een van zijn Tsjechische sigaretten op – zijn enige slechte gewoonte – en nam een flinke hijs. Hij gooide de lucifer in de glazen asbak voordat hij een wolk blauwe rook uitblies.

Naast de asbak lagen een compacte maar hoogstaande Bushnell-verrekijker, een draadloze koptelefoon en een platte, spiegelende smartphone. Jadeed porde de telefoon met zijn vinger en draaide hem lusteloos rond op zijn plek. Hoewel het apparaat van buiten leek op elk ander type hightechtoestellen, was deze flink aangepast. Onder het geborstelde aluminium oppervlak was nauwelijks nog een component aanwezig van het originele ontwerp. Jadeed bleef achterdochtig over de technologie, maar intelligentere mannen dan hij hadden hem verzekerd dat het gebruik veilig was en hij wist wel beter dan tegen deze mannen in te gaan.

De smartphone trilde en hij schrok op. Hij duwde de sigaret uit, krulde de headset om zijn rechteroor en tikte op het scherm. Het vlak lichtte onmiddellijk op met een aantal gekleurde icoontjes en een geluidsgolvengrafiek met hoogte- en dieptepunten.

Hij hoorde een galmende stem in zijn oor. 'Ik ben aan het kijken.' Khadirs woorden waren luid en duidelijk, het leek wel alsof hij vlak naast Jadeed stond. Alleen het ruimtelijke, fluisterende geruis verraadde dat de man aan de andere kant van de lijn duizenden kilometers verderop zat. Er was een kleine vertraging, ongetwijfeld vanwege de ingewikkelde, clandestiene route die het gesprek aflegde rond de aarde en weer terug via de satelliet en door de encryptiefilters aan beide kanten.

Jadeed knikte. ‘Het duurt niet lang meer.’ Hij pakte de verrekijker en zocht de daken af. Hij kreeg het al snel in het vizier. Even later keek hij weer naar zijn smartphone en tikte voorzichtig op een van de applicatie-icoontjes. Er verscheen een venster met een aftelklok en Jadeed keek toe hoe de cijfers daalden richting nul. Khadir zat naar precies zo’n scherm te kijken.

De klok bereikte de twee minuten en lichtte rood op. ‘Honderd-twintig seconden,’ mompelde een stem. ‘We zijn er klaar voor.’

Jadeed glimlachte vaag. ‘Was er ooit een moment dat we dat niet waren?’

Khadir onthield zich van commentaar. ‘Waren er problemen met de plaatsing van het monster?’

Hij keek omlaag naar de vingers van zijn rechterhand. Ze waren nog steeds een beetje rood en geschaafd van het moment dat hij ze als wapen had moeten gebruiken en de stalen kralen van zijn gebedsketting strak om had gebonden als een boksbeugel. ‘Nee,’ loog hij. Er volgde een stilte en hij paste zijn antwoord achteloos aan. ‘Niets bijzonders.’

Als Khadir de twijfel in zijn stem al had gehoord, hij ging er niet op in. ‘Ik ben blij dat je dit persoonlijk hebt afgehandeld,’ zei hij. ‘Begrijp je dat ik een paar ogen nodig heb die ik kan vertrouwen om dit te overzien?’

‘Natuurlijk.’ Het was een feit dat Khadir deze opdracht aan veel andere mannen had kunnen geven, mannen die meer dan bereid waren om de schuld op zich te nemen voor deze actie; maar dit was te belangrijk om over te laten aan iemand van een lagere rang. ‘Ik heb mijn vertrek al geregeld.’ Jadeed had zijn hotelverblijf met een dag verlengd, maar hij zou al vertrekken binnen een paar...

Hij keek even naar de smartphone. Nog maar zestig seconden. Hij richtte de verrekijker weer op en vond zijn doelwit. ‘Dit is wat Amerikanen het moment van de waarheid zouden noemen,’ zei Jadeed, bijna in zichzelf.

‘Wat toepasselijk,’ sprak Khadir.

*

De jongen probeerde Noya tegen te houden, maar zijn poging was slap en halfslachtig, alsof hij er niet genoeg energie voor had. Hij jammerde terwijl Noya de schijf van de stethoscoop tegen zijn borst drukte. Haar andere hand bewoog licht over de borstkas van de jongen, stompe vingers verstopt in blauw latex die zijn vlees aftastten. Elke aanraking zorgde voor een gepijnigde reactie.

De verpleegster vloekte binnensmonds, pakte een stuk T-shirt van de jongen in haar vuist en ontblootte zijn borst met het snijapparaat.

Pasco hoorde haar partner naar lucht happen. In die stokkende ademhaling hoorde hij de Portugees letterlijk terugdeinzen met een vertrokken gezicht. Hij kende dat gevoel van afschuw en shock maar al te goed, hoe het vlotjes werd opgeborgen achter een professionele façade van afstandelijkheid. Een van de toeristen die de gebeurtenissen volgde stikte er bijna in en werd lijkbleek.

Pasco voelde zich gedwongen bij de jongen te gaan kijken en hij had er meteen spijt van. Hij sloeg een kruisje toen hij zich realiseerde wat de jongen was aangedaan. ‘Heilige Maria...’

Plotseling voelde hij zijn ouderdom in het merg van zijn botten, een loodzware last. Hij was teleurgesteld dat iemand zulke verschrikkingen kon aanrichten, zoals deze jongen was aangedaan.

Een zachte pieptoon trok zijn aandacht naar het elektronische speeltje in zijn hand. Pasco was vergeten dat hij het vasthield tussen zijn dikke vingers. Het apparaat bood een vertaling van het woord dat hij had ingesproken en zijn hart stond bijna stil.

Shahiden: (Arabisch, zelfstandig naamwoord), stond er. Martelaar.

Noya begon te praten. ‘Ik denk dat er iets—’

De vochtige zucht van de jongen was het laatste wat Pasco Abello hoorde.

*

Het ene moment was er slechts een zee van rode betegelde daken, het volgende moment vulde een grijszwarte wolk van nevel en puin de glazen van de verrekijker. Jadeed liet hem vallen precies op het moment dat de dreun van de explosie de afstand van drie kilometer tot het balkon had afgelegd. Op dat moment voelde hij de trillingen en rammelden de hoge ramen in hun voegen.

Hij sloot zijn ogen, visualiseerde het effect van het wapen en genoot van de gedachte. Die eerste verblindende flits van de ontploffing zelf en de cirkel van samengeperste lucht die vanuit het politiebureau naar buiten spoot, waarbij glas en plastic werden verbrijzeld door de catastrofale druk. De lichamen die het dichtstbij het ontstekingspunt waren, zouden compleet vernietigd zijn. Bloed zou zijn opgegaan in damp en vlees was as geworden. Steunpilaren en muren zouden zijn opgeblazen en ingestort en naar buiten gekata-pulteerd door krachten waar ze natuurlijk nooit op waren berekend. Het gebouw zou in een paar nanoseconden uit elkaar vallen en ter ziele gaan. De structuur zou instorten onder zijn eigen gewicht, de ontlading zou naar buiten gutsen als een donderende stortregen en verwoesting veroorzaken tot in de omliggende straten.

Hij deed zijn ogen open. Na de vloed van explosiegeweld volgde een hysterisch machinaal koor van toeterende claxons en gillende sirenes; elk autoalarm in een straal van twee kilometer ging tegelijkertijd af. In de koele avondlucht zat geen wind die de krioelende rookkolom omhoog kon roeren. Die kolom bleef hangen, als een grote zwarte dolk met de punt in het hart van de puinhoop.

Hij wachtte, spitste zijn oren om te luisteren en werd beloond met een dof gerommel dat zijn borst liet trillen en het geklets van de mensen beneden op straat wegfilterde, die probeerden te begrijpen wat er zojuist was gebeurd. Een tweede, langere stofwolk schoot de lucht in nadat het geraakte gebouw ineens stortte. Jadeed kon het hoofdbureau vanwaar hij zat niet zien, maar het litteken dat de vernietiging ervan achterliet wel.

‘Wat een enorme impact,’ merkte Khadir zakelijk en gefocust op. ‘Er zijn branden.’

Jadeed vroeg zich af hoe zijn meerdere dit precies kon zien. Een spionagesatelliet of een drone misschien? Hij keek afwezig naar de donker wordende lucht. ‘De gaspijpen zullen–’ begon hij, maar voordat hij zijn gedachte af kon maken, klonk de doffe dreun van een tweede ontploffing in het chaosgebied. Nieuwe rookkolommen stegen op naast de grootste pluim, verlicht door de door gas gevoede branden.

Jadeed stond op van zijn stoel en pakte zijn telefoon en verrekijker op.

‘Ik ben tevreden,’ zei de stem in zijn oor. ‘De proef is wat mij betreft geslaagd.’ De laatste woorden klonken alsof ze aan iemand anders waren gericht.

‘Ik ga nu,’ antwoordde Jadeed, maar toen hij naar zijn smartphone keek was het scherm statisch, het signaal van de grafiek een vlakke lijn, de aftelklok stond op nul. Hij deed de telefoon in zijn zak, waar die tikte tegen zijn gebedsketting.

Hij pakte de kleine koffer van het bed waarin alles zat wat hij nodig had, waaronder het compacte Beretta-84F-pistool met de heupholster die ernaast lag, bedekt onder een stapeltje kleren.

In alle rumoer en verwarring hoorde hij het schelle geluid van het Hilton-alarm niet eens, terwijl hij het hotel verliet en zich een weg baande door de mensen die verbijsterd wezen naar de zuil van rook.

TWEE

De loods was gevuld met de scherphoekige schaduwen van skeletachtige bouwlampen, die over een rij opklapbanken vielen die achter een Renault-vrachtwagen stonden. Het voertuig was mosgroen gespoten en stond daar maar te staan met opengeklapte achterdeuren. Figuren in zwarte kleding bewogen zich eromheen, uit hun bewegingen sprak een gevoel van urgentie.

Marc Dane zuchtte, keek van ze weg en stak zijn handen in de zakken van zijn jack. Hij liep langzaam rondjes in het halfdonker. De lucht van net voor de zonsopgang was koud en vochtig en hij kon het zout en roest van de nabijgelegen haven ruiken. Door de groezelige ramen kon je de heldere gloed van de kade in Duinkerken zien en de vierkante containerbergen op de scheepswerf.

Marc bruiste van de energie en had nu al spijt van de cocktail van ordinaire oploskoffie en Red Bull die hij vanochtend als opkikker had gedronken. Zijn vingers tikten in zijn jaszakken terwijl hij rust zocht in zijn gedachten. Dat kostte flink wat moeite.

Zo ging het altijd, bij elke missie, en steeds dacht hij weer dat hij de volgende keer wel verlost zou zijn van die onrust. Maar dat was nog niet het geval en hij glimlachte ongemakkelijk toen hij zich bedacht dat het waarschijnlijk nooit zou veranderen. Met zijn linkerhand ging Marc door zijn wilde bos melkboerenhondenhaar. Hij had een gezicht dat er jong uitzag voor een man van achter in de dertig, bleek ook, en door de donkere kleren die hij droeg leek hij graatmager.

Hij ademde nog eens diep in en zijn oog viel op Leon, die achter in de vrachtwagen klom. Leon Taub was oud genoeg om Marcs

vader te zijn, maar was nog steeds fit en scherp van geest. Achter de dikke glazen op zijn onaantrekkelijke neus ging een intelligentie schuil die niet was afgevlakt door veertig jaar geheime operaties onder gevaarlijke omstandigheden in donkere gebouwen en natte steegjes. Leon zag hem kijken en groette hem slapjes met een plastic koffiebekertje in zijn hand, terwijl hij verdween in de wagen. Owen Davis volgde de oudere man de vrachtwagen in. Op Owens gezicht stond voortdurend een grimas. Marc keek toe hoe de stugge Welshman de werkplek rondom de vrachtwagen controleerde met een wrange, veroordelende blik en keek weer weg.

De rest van het team – de tactische eenheid – had zich bij de banken verzameld. Marc ving droog gelach op en het metalen geluid van de wapens die ze gebruiksklaar maakten. Net als Marc, Leon en Owen droegen de anderen donkere kleding, maar in tegenstelling tot zijn militaire jack en onopvallende spijkerbroek hadden zij outfits aan van zwaar onverwoestbaar materiaal en leren legerkisten. Ze hadden vesten aan met vakjes voor gereedschappen, munitie, gecodeerde ontvangstapparatuur en holsters. De groep zag eruit als een bewapende eenheid van een of ander politiebureau, maar de uitrusting had geen enkel herkenningsteken, ranginsigne of wat voor vorm van identificatie dan ook. Het materiaal vormde een eclecticische mix en kwam uit alle windstreken, niets was traceerbaar aan de hand van een serienummer, voor het geval het in verkeerde handen zou vallen.

Iedereen droeg een ander primair wapen: de groepsleden waren uitgerust met onder meer Heckler & Koch-machinepistolen, tactische geweren van Mossberg of karabijnvarianten van het Colt-M4-machinegeweer. Het enige wat ze gemeen hadden, was de cilindrische demper die op alle vuurwapens past en die elke lichtflits dooft en het geluid van kogelschoten tot een rauwe hoest reduceert.

Marc's eigen standaardvuurwapen – een halfautomatische Glock-17 – lag ongeladen achter in de vrachtwagen, naast een op maat gemaakte laptop, een bedieningspaneel voor langeafstandsbe-waking en de rest van de apparatuur die hoorde bij zijn beroep. Zijn

operationele rol, een functie die op het hoofdkwartier eufemistisch ‘voortuitgeschoven missie-expert’ wordt genoemd, betekende dat hij waarschijnlijk geen wapen zou hoeven gebruiken, maar desondanks was het verplicht voor al het personeel in het veld om gewapend te zijn. Toch voelde het voor Marc alsof hij met zijn pistool op zak het gevaar juist over zich afriep.

Daar, in de gewone wereld, waar mensen woonden en werkten, bestond de groep die zich had verzameld in dit lege Franse pakhuis niet. Marc Danes wereld, met zijn wapens en geheimen, was een donkere parallelle werkelijkheid, verborgen in lange, donkere schaduwen.

Bijna twee jaar geleden had hij zich aangesloten bij Operatieteam Zeven, roepnaam Nomade, een van de tien snellereactiemachten van de Britse inlichtingendienst. Lang geleden waren de headhunters gekomen, nadat zijn toer bij de Britse Marine Luchtvaartdienst erop zat. Maanden van intensieve training en contraterrorisme- en contraspionage-operaties volgden. Maandenlang was hij een geest geweest voor de echte wereld. Marc Dane was van de aardbodem verdwenen en dit is waar hij terecht was gekomen.

Hij trok de manchet van zijn jack omhoog om een blik te werpen op het gehavende Cabot-duikershorloge om zijn pols, Marcs enige overgebleven connectie met de marine. Nog hooguit een uur tot zonsopgang. Hij knikte even en probeerde zonder succes het laatste beetje spanning van zich af te schudden, die zich ondanks zijn verwoede pogingen in een knoop in het midden van zijn nek had genesteld.

‘Ik zei toch dat je op decaf moest overstappen,’ zei een stem vanuit de duisternis.

Hij draaide zich om, terwijl zij op hem afkwam. Samantha Green was een kop kleiner dan Marc met zijn een meter negentig, maar ze had iets waardoor het altijd leek alsof hij tegen haar moest opkijken. Ze grinnikte naar hem vanonder de ballistische klep van haar donkere honkbalpet. Zelfs met de nachtcamouflage op haar gezicht zag ze er nog aantrekkelijk uit. ‘Het gaat hier prima,’ zei hij tegen haar.

‘Ah, dat zou je maar wat graag willen,’ antwoordde Sam, niet onaardig. Ze liet haar hand rusten op het MP7AI-machinepistool dat aan haar heup hing en bestudeerde hem. ‘Maak je niet druk. We hebben dit al honderd keer eerder gedaan.’ Ze knikte naar de rest van de tactische eenheid. ‘De baas weet wat hij doet.’

De man die ze bedoelde ving haar blik en knikte terug. Gavin Rix was Nomades missiebevelhebber aan de grond, een onderscheiden voormalig sergeant van de Special Air Service, een bonkige, gespierde soldaat met de ruige kenmerken van een bokser en een kaalgeschoren hoofd. Hij stak zijn duimen naar hen op en schonk hen een glimlach die bijna vaderlijk was.

‘Yep.’ Marc hoopte daarmee overtuigend over te komen, maar dat mislukte. ‘Ach, weet je... wees gewoon voorzichtig.’

Sam deed alsof ze pruilde. ‘Och, dat is lief.’ Ze hield haar hoofd scheef. ‘Zou je je beter voelen als ik je even knuffelde?’

‘Ik weet het niet.’ Hij lachte tegen beter weten in. Sam wist dat altijd in hem naar boven te brengen. ‘We zullen zien.’

Haar bruine ogen knipperden. ‘Hou het professioneel.’ Ze begon weg te lopen.

‘Ik denk dat we al voorbij dat punt zijn,’ voegde Marc eraan toe met lage stem.

Sam stond stil en keek om. Ze had weer die uitdrukking op haar gezicht waarvan hij nooit begreep wat daar nou achter zat. ‘Werk,’ zei ze. ‘En vrije tijd. Haal die twee niet door elkaar.’

‘Sam...’ Marc fronste zijn wenkbrauwen, zoekend naar de juiste woorden. ‘Dat begrijp ik, maar—’

‘Werk,’ herhaalde ze en alle warmte was uit haar blik verdwenen.

Die lange nacht in Tunesië waarin ze voor het eerst alleen waren geweest, was alweer maanden geleden, maar Marc wist nog steeds niet hoe het nou tussen hen zat. Relaties binnen de eenheid werden niet gedoogd, maar als Rix en de anderen al wisten dat er iets aan de hand was, lieten ze dat niet merken.

Bij Sam ging het altijd over het moment, de kick van het nu, en dat vond hij aantrekkelijk. Hij wist dat ze twee keer was uitgezonden

in het leger als explosieven -en vernietigingsspecialist. Ze hield van de smaak van adrenaline.

Maar Marc wist zich geen raad met haar. Soms dacht hij dat hij deze vrouw kon inschatten, op de momenten dat ze bijna een normaal persoon leek, iemand met een echt leven. Maar dan kreeg ze weer zo'n nonchalante bui en tastte hij weer in het duister. Het leek alsof Sam alleen maar eerlijk en serieus was over de missie.

Een deel van hem wist dat hij het moest loslaten, maar Marc was koppig, zelfs als hij zag dat ze koeler tegen hem deed. 'Sam-' begon hij.

'Sammy!' Het moment was voorbij toen een van de mannen van de tactische eenheid aan kwam lopen en haar naam riep. Iain Nash was de ondercommandant van de eenheid en had een loopje dat Marc altijd associeerde met de stoere kinderen die hij als tiener altijd vermeed toen hij opgroeide in een complex met sociale huurwoningen in Zuid-Londen. Nash gaf hem een denigrerend knikje. Hij had een uitgemergeld gezicht met donker haar en een stoppelbaard. Zijn vrij strenge uiterlijk leek veel te onbuigzaam voor iemand die een expert was in geheime operaties. Toch was Nash een getalenteerd agent, net als Sam afkomstig uit het Britse leger, en uitgekozen door mannen uit de hoogste regionen van de veiligheidsdiensten.

Samen met Rob Bell, die politieman was geweest bij de vuurwapendivisie van de Metropolitan Police en een Koninklijke Marinier die Bill Marshall heette, hield Nash zich binnen OpTeam Zeven bezig met de besluitvorming van de operaties. Marc, Leon en Owen voorzagen hen in het veld van informatie en ondersteuning. Rix noemde hen 'de gasten in de vrachtauto' en de rest 'de gasten met de wapens'.

'Ik moet je even spreken,' zei Nash tegen Sam en hij keek Marc veelbetekenend aan. 'Tik, tok,' voegde hij eraan toe. 'Jij moest je speeldoos maar eens aan de praat krijgen, toch? De wedstrijd begint bijna.'

'Prima,' knikte Marc een moment later en hij liep langzaam naar de vrachtwagen. Marc hoorde Nash en Sam zachtjes mompelen

zodra hij zich had omgedraaid en hij was er niet blij mee.

Marc was niet gek, en tot nu toe had hij zijn gevoelens voor Sam – wat die dan ook mochten zijn – zijn werk niet in de weg laten staan, al dacht Sam daar dan misschien anders over. Maar er was iets gaande in de tactische eenheid waar de rest van het team buiten werd gehouden. Dit was niet de eerste keer dat Marc Sam, Nash of Rix tijd had zien vrijmaken voor een gesprek, weg van eventuele toehoorders, en geen van hen leek van plan te zijn uit te leggen waarom dat was.

Hij dacht aan Rix' typering. De gasten in de vrachtauto en de gasten met de wapens. Er zal altijd verschil zijn tussen het informatieteam en de uitvoerende tak, dat was een voldongen feit in de dynamiek van deze groep. Ze gingen nooit samen iets drinken na een missie, ze gingen buiten het werk nauwelijks met elkaar om, maar Marc vond de afstand vervelender dan hij wilde toegeven.

Hij had een van hen kunnen zijn. De MI6-recruiters hadden hem de kans geboden veldagent te worden in het OpTeam-programma, maar hij was daar niet op ingegaan. Na al die tijd was hij er nog steeds niet uit wat hem had tegengehouden. Hij had 'nee' gezegd, de veilige weg gekozen en geen risico genomen.

Marc keek om naar Sam terwijl hij in de vrachtwagen klom. Ze knikte instemmend op iets wat Nash zei en leek hem niet in de gaten te hebben.

*

Talia Patel had de afgelopen zestien uur niet geslapen, maar ze zou wel gek zijn als ze dat liet merken. Ze geeuwde even in de lege lift, trok de gekreukte zijden blouse onder haar Prada-jasje strak en stond weer recht overeind toen de deur openging.

Ze stapte uit op de operatiesverdieping, liep door het veiligheidscheckpoint en hield haar smartcard tegen de RFID-scanner die in de muur zat. De gewapende bewaker achter de monitor gebaarde dat ze door kon lopen en ze liep zo snel ze kon zonder decorum te

verliezen naar de ruimte toe die bekendstond als Hub White.

Over de hele lengte van de gang waren om de vijftien meter vertakkingen naar deuren met daarnaast digitale schermplaatjes op ooghoogte. Sommige waren donker, andere waren verlicht met teksten waaruit bleek dat de kamers erachter bezet of beschikbaar waren of in enkele gevallen afgegrensd.

Los van de gewapende bewaker leek de onopvallende ruimte op elk ander zakelijk kantoor, zoals je die zag in de tientallen kantoorgebouwen die verspreid lagen over de hele binnenstad van Londen; deze ruimte bevond zich echter zestig meter onder straatniveau, diep verborgen onder de Albert Embankment en het glas en steen van Vauxhall Cross nummer 85. Dit was de werkvloer van MI6, de Britse inlichtingendienst, waar het waarborgen van de veiligheid van het land dag en nacht doorging.

Ondanks het vroege tijdstip was het druk in het gebouw. Het werk bij MI6 verliep niet volgens de gewone regels, iets wat Talia – als senior inlichtingenanalist – door schade en schande had geleerd bij Sectie K, de commando- en controledienstdivisie verantwoordelijk voor de activiteiten van het OpTeam-veldprogramma. Ze stond even stil en bekeek zichzelf discreet in de weerspiegeling van haar compacte digitale tablet. Ze had een streng, maar niet onaantrekkelijk gezicht en stijl, zwart haar dat tot op haar schouders hing, groenbruine ogen en een tanige huid. Talia was tevreden; ze zag er professioneel uit en vooral ook wákker.

Bij de deur naar Hub White wapperde ze opnieuw met haar smartcard, deze keer moest ze een viercijferige code intoetsen op een ingebouwd toetsenbord; de magnetische sloten gingen open met een zachte plof. Talia ging naar binnen, door een tweede geluidswerende deur, en kwam uit op een galerij die op het drukke operatiecentrum uitkeek. De galerij had de bijnaam ‘de cirkel’ gekregen – een verwijzing naar het klassieke theaterontwerp – en het niveau drie treden lager werd ‘de stalletjes’ genoemd, een open ruimte met rijen *digital desks*, communicatiepanelen en computermonitoren. Erboven hingen grote schermen met daarop talloze signaalverbindingen, afkom-

stig van tientallen databronnen. Vanuit dit kleine zenuwcentrum ter grootte van een tennisbaan had Sectie K alles ter beschikking om actieve missies aan te sturen, waar dan ook ter wereld.

Op dit moment waren alle systemen gericht op de haven van Duinkerken, aan de overkant van Het Kanaal, alle meetstations waren bemand, alle schermen waren actief. Talia liep ‘de stalles’ binnen en haar blik viel op de weerkaart van de Franse kustlijn. Het was een koude, maanloze nacht geweest en het dichtstbijzijnde regenfront zou pas tegen een uur of tien ’s ochtends de kust bereiken.

Ze trof Donald Royce aan bij de digitale landkaart, het vlakke scherm leek bezaaid met papieren, alleen waren de ‘papieren’ virtuele panelen die heen en weer geschoven konden worden en die je kon aanpassen door ze aan te raken. Royce ging volledig op in een van de datapanelen. Haar baas was van gemiddelde lengte en tener, had een zachte uitstraling, maar bezat een vlijmscherpe doelgerichtheid als de omstandigheden daarom vroegen. Hij had aan Eton gestudeerd, wat te zien was aan zijn uitzonderlijke, typisch Engelse manieren en hij bezat een bepaalde heftigheid die Talia af en toe intimiderend vond.

Hij keek op, over de rand van zijn montuurloze leesbril. ‘Net op tijd.’

‘Sorry meneer,’ antwoordde ze. ‘Ik wilde absoluut de allerlaatste rapporten van Signalering hebben.’ Talia gaf hem de tablet.

‘Grondig als altijd,’ zei hij, bladerend door het rapport met zijn wijsvinger bekeek hij de inhoud vluchtig, getraind als hij was. De rapporten van de allesziende informatiespecialisten van GCHQ in Cheltenham waren grondig als altijd. ‘Moeten we ons nog ergens zorgen over maken?’

Ze schudde haar hoofd. ‘Geen enkele zorgen. Nomades aanwezigheid blijft tot nu toe onopgemerkt.’

‘Goed om te weten.’ Hij gaf haar de tablet terug en tuurde naar de kaart op het scherm.

Talia keek naar de missieklok aan de muur, twee schermen lieten Greenwich Mean Time zien en de lokale tijd in Duinkerken. Ze

waren minder dan tien minuten verwijderd van het moment dat OpTeam Zeven zijn laatste go- of no-go-commando zou krijgen.

Royce drukte zijn vingertoppen tegen elkaar en bestudeerde een afbeelding van de Palomino, een oorspronkelijk Turks vrachtschip varend onder de Nederlandse vlag. Het lag al twaalf uur aangemeerd in de haven en je kon op het beeld zien dat het hoog aan de kade lag. Er was geen enkele lading in of uit het schip geladen in die tijd, zelfs geen brandstof of voedsel.

‘We weten het zeker, toch?’ vroeg Royce met ingehouden adem, zodat alleen Talia het kon horen.

‘U hebt het beeld van GCHQ zelf gezien, meneer,’ zei ze nog maar eens. ‘We hebben een telefoontap van een bekende wapenhandelaar. Samen met de webdata van Signalering en de informatie van onze andere bronnen hebben we een gegronde reden om in te grijpen.’ Ze was zakelijk in haar antwoord, maar ze wisten allebei wat de impact was van wat er stond te gebeuren. Dit zou niet verlopen zonder bloedvergieten. De OpTeams werden normaal niet gebruikt voor dit soort missies.

‘We moeten het zeker weten,’ vervolgde hij. ‘Want als... Want wanneer de Fransen er lucht van krijgen, zitten we echt tot over onze oren in de *merde*.’

‘De DCRI wordt gemonitord,’ verzekerde ze, wijzend naar een jonge analist achter een toetsenbord. De analist had maar één taak: de communicatiestromen van de Franse inlichtingendienst in real-time uitpluizen, op zoek naar mogelijke tekenen dat de Direction Centrale du Renseignement Intérieur zich bewust werd van de geheime operatie die zich afspeelde in haar achtertuin.

Het was geen gemakkelijk verkooppraatje geweest voor de senior missieleider om goedkeuring te vragen aan de premier, het Joint Intelligence Committee en het ministerie van Buitenlandse Zaken voor een zeer gevaarlijke missie op het grondgebied van een bevriende regering, zonder medeweten van de DCRI. Het was een berekend maar noodzakelijk risico om de Fransen niet te betrekken bij de hele operatie.

De data logen er niet om. De kans was groot dat de DCRI geïnfiltrerd was door agenten die banden hadden met de doelwitten van de missie en deze operatie moest koste wat kost een succes worden. Royce smeekte liever om vergiffenis dan dat hij toestemming vroeg en dus was de missie voor Nomade uitgewerkt in het diepste geheim. Het team zou zich wel bezighouden met de repercussies zodra die de kop opstaken, maar de hoop was dat OpTeam Zeven de missie onder de radar zou uitvoeren en dat de Fransen er nooit achter zouden komen dat ze er waren geweest.

Talia had er vertrouwen in dat ze de klus zouden klaren. Nomade was een extreem kundige eenheid. Nomade en de andere OpTeams waren met hun proactieve missiemandaat van de premier van cruciaal belang geweest bij het identificeren en elimineren van dreigingen die een acuut gevaar vormden voor de Britse nationale veiligheid. Vanavond was de *Palomino* het middelpunt van zo'n dreiging.

Talia wist vanaf het moment dat ze de beelden van de explosie in Barcelona zag dat deze schokkende gebeurtenis ook voor Sectie K van groot belang zou zijn. Het terrorisme in Europa was een kankergezwell dat zich verspreidde voorbij de grenzen van de individuele staten en binnen de extremistische kaders die de verantwoordelijkheid voor de doden in Spanje hadden opgeëist bevond zich een gevaarlijke naam die uitsteeg boven alle andere.

Die naam was Al Sayf. Het Zwaard. Aan de buitenwereld toonde de beweging een radicaal-islamitisch gezicht, haar leden bestonden uit mannen die waren weggeplukt uit de gelederen van Al Qaida, de Soldaten van God en andere splintergroeperingen, maar vanbinnen was het een veel complexere organisatie en dat begon MI6 langzaam in te zien. De extreme religie was slechts een onderdeel ervan. In het manifest hadden strijders bedreigd een Britse stad te vermoorden voor het einde van het jaar; ze hadden niet het woord 'aanvallen' gebruikt, maar 'vermoorden'.

En ze waren als schimmen. Al Sayf had lering getrokken uit de lessen van zijn mede-extremisten die waren gedood nadat ze waren opgespoord in de Afghaanse bergen of vernietigd van binnenuit. Dit

waren mannen die even goed waren in geïmproviseerde explosieven bouwen in een hutje in Kandahar als in cyberaanvallen leiden vanuit superrijke, zakelijke enclaves in Dubai. De ontwikkeling van het MI6 OpTeam-programma was precies vanwege dat soort terreurdreigingen in het leven geroepen.

De Britse inlichtingendienst kon de mannen zelf niet volgen, dus volgden ze de wapens. Al Sayf was extreem mobiel en gevaarlijk, maar tegelijkertijd klein en versplinterd. De beweging had een ondersteuningsmechanisme nodig, dat vanwege zijn grootte vroeg of laat ergens op moest duiken.

Royce stond over het dossier van Combine gebogen, zijn gedachten liepen zo goed als zeker parallel aan die van Talia. Combine, zo werden ze op Vauxhall Cross genoemd. Het waren niet meer dan vage contouren, een wazige schaduw van een machtsfactor die aanschurkte tegen het wereldpodium. Wars van onderwerpen als ideologie of geloof. Zonder nationale identiteit. Niet alleen maar gedreven door geld, maar ook door een soort groter geheel dat nog vorm moest krijgen.

Het wapen dat Al Sayf in Barcelona had ingezet was vermoedelijk afkomstig van Combine. De organisatie hield zich bezig met het verhandelen van wapentechnologie en ondersteunde terroristische en paramilitaire groeperingen over de hele wereld. Het was de wapenaar en stuurman van wanhopige en meedogenloze mannen en als Al Sayf een schim was, dan was Combine minder dan een zuchtje wind.

‘We zitten deze gladjakkers al jaren op de hielen,’ zei Royce, bijna tegen zichzelf. ‘Vanavond kunnen we ze bijna ruiken.’ Hij keek weer naar het beeld van de Palomino, alsof hij het schip probeerde te dwingen nieuwe informatie te leveren door er alleen maar met een zeer kritische blik naar te kijken.

Ze hadden hier een zeldzame samenloop van omstandigheden. De mogelijkheid deed zich voor nieuwe inlichtingen in te winnen die konden worden onderverdeeld in een lijntje naar Al Sayf en een lijntje naar zijn Combine-partner.

Ze waren op het spoor gezet door een geluidsfragment van een mobiele telefoon, waaruit bleek dat een vrachtschip met een wapen onderweg was van Combine naar een terroristische afnemer. In de nasleep van de aanslag in Barcelona probeerde het Spaanse Centro Nacional de Inteligencia nog steeds alles op een rijtje te zetten en het had weinig tot geen resultaten van het onderzoek gedeeld met zijn Europese partners – een duidelijk teken dat het Centro weinig te melden had.

Op een of andere manier was een extreem krachtig explosief het politiebureau binnengesmokkeld, door een haag van goedgetrainde agenten en hypermoderne metaaldetectoren, zonder dat er ook maar een alarm afging. Er waren honderd mensen omgekomen bij de ontploffing die daaruit voortkwam. Als de Palomino een soortgelijk apparaat zou vervoeren, eentje dat onzichtbaar was voor conventionele beveiligingsmiddelen...

Talia werd overvallen door een nare rilling. Er waren zeker tien grote steden binnen een straal van een paar uur van Duinkerken en dat waren allemaal potentiële doelwitten. Brussel. Parijs. Amsterdam. Londen.

‘Meneer? Ze staan klaar. Het is tijd.’

Royce keek niet op. ‘Nomade heeft groen licht.’

DRIE

‘De inzetregels,’ zei Rix, terwijl hij de gezichten van iedereen achter in de vrachtwagen afgang. ‘Stille uitrusting. Wapens bij de hand, maar probeer de schade te beperken. Een paar levende gevangenen zou handig zijn, maar dat is ondergeschikt aan het hoofdprogramma. Vind het apparaat en stel het veilig.’

‘Het zou helpen als we wisten waarnaar we op zoek zijn,’ zei Bell. Het donkere gezicht van de stille voormalige politieman stond strak van de concentratie.

‘Als het simpel was, hadden ze het wel door de Yanks laten oplossen,’ mompelde Marshall met een sterk Birminghams accent. ‘Laat me raden, we weten het wel als we het zien, baas?’

‘Je kunt mijn gedachten lezen,’ antwoordde Rix.

Marc luisterde met een half oor, hij was meer gefocust op het scherm voor zich. Via de geïntegreerde camera’s in de carrosserie van de vrachtwagen had hij een driehonderdziggradenblik op de omgeving en hij bestudeerde die op eventuele bewegingen.

Niets. De havenbeveiligers zouden pas weer over een minuut of twintig deze kant opkomen.

Owen had de vrachtwagen de kade opgereden en hem achter een lage rij vrachtcontainers gezet. De Palomino lag aangemeerd aan een nabijgelegen werf, verlicht door een paar deklampen.

‘Het is rustig,’ liet hij weten.

‘Kun je misschien die vliegende schotel even de lucht in sturen?’

Leon keek hem aan.

‘Ik zal het proberen.’ Hij keek terug naar Rix, die naar hem knikte.

Marc's slanke vingers dansten over het toetsenbord van een compact bedieningspaneel naast zijn laptop en dat werd beantwoord met een doffe plof boven hun hoofd.

Op het dak van de Renault-vrachtwagen zat een plastic kist die leek op een airco-unit die bij dit type vrachtvoertuig hoorde. Het ging open en een gemotoriseerde arm wierp zachtjes een schijfvormig apparaat de lucht in, dat zich liet meevoeren door de zachte bries die uit het water opsteeg.

De 'schotel' was een kleine, op afstand bedienbare drone, het kleine broertje van het onbemande luchtvaartuig dat door bijna alle grote militaire wereldmachten werd ingezet. Het was gemaakt van superlicht polymeer en aerogel en kon maximaal twintig minuten rondhangen boven een bepaald doelen. Een draadloze ontvanger stuurde live-beelden van de microcamera terug naar Marc's paneel. Met behulp van een omgebouwde controller van een gameconsole bestuurdde hij het mini-vliegtuig in een baan om de haven.

'Nomade heeft groen licht,' zei een stem over het centrale kanaal, krakend door het gezoem van de scrambler.

'Groen licht,' kondigde Rix aan, terwijl hij met zijn vinger tegen het oordopje in zijn rechteroor duwde. 'Zodra we er klaar voor zijn, vertrekken we.'

Marc merkte opeens dat Nash vlak naast hem stond. Hij kon bijna voelen hoe de man stond te popelen om te beginnen. 'Niets aan de hand daar?' vroeg hij.

'Niets-' begon Marc, maar Nash zette een legermasker op dat zijn gezicht verborg en was er al vandoor voordat hij zijn zin kon afmaken.

'In positie,' snauwde Rix en hij duwde met Marshall de deuren van de vrachtwagen open. In minder dan twee seconden was de tactische eenheid ervandoor en waren de deuren weer dicht. Sam vertrok als laatste.

'Het is zover, hè?' Owen kraakte opzichtig zijn vingers en leunde over zijn paneel; hij ging totaal op in de frequentiesterktes op de monitors, de schermen reflecteerden in zijn brillenglazen.

Marc keek toe hoe de groep onder in beeld van het dronescherm verscheen en beet op zijn lippen. Hij duwde met zijn duim tegen een kleine joystick en stuurde daarmee de schotel in de richting van de Palomino; hij hield de route scherp in de gaten.

Sam klikte de steungreep en het uitklapbare uiteinde van haar MP7 open en trok de SMG dicht naar haar schouder toe. Ondertussen bewoog ze zich ineengedoken en snel rond tussen de blauwe vrachtcontainers. Ze bleef staan op de hoek, bukte en keek de kant op van de Palomino. Er was maar één loopbrug naar het schip en aan dek zag ze een schaduw bewegen.

Een speldenprik van rood licht gloeide op en doofde weer. ‘Nomade Drie,’ fluisterde ze en haar stem werd opgevangen door het microfoontje dat tegen haar hals zat. ‘Ik zie een roker op het bovendek. Mobiel, zijn er nog meer?’

‘Dit is Mobiel Drie. We zien twee mannen op de brug,’ meldde Marc. Sam keek de donkere lucht in en probeerde de drone te lokaliseren, maar ze zag niets. Ze dacht even dat ze het flauwe gezoem hoorde van de micro-UAV-rotoren, maar ze wist het niet zeker. ‘De twee doelwitten hebben geen zicht op elkaar,’ zei hij verder. ‘Klaar voor de aanval.’

‘Begrepen,’ zei Rix, die achter haar stond. ‘Marsh, hij is voor jou.’

‘Begrepen,’ gromde Marshall in Sams oor en ze zag hem verschijnen vanachter een van de containers een stukje verderop. De tengere ex-marinier was snel en kwam in looppas aan bij de loopbrug. Met een elegantie en sierlijkheid die je niet zou verwachten van een man van zijn bouw, klom hij geruisloos de brug op.

Sam klikte de veiligheidspin van haar wapen los en richtte haar wapen toen de rode gloed van de sigaret weer oplichtte; ze stond klaar om het vuur te openen, mocht het Marshall niet lukken de bewaker uit te schakelen.

Ze had zich geen zorgen hoeven maken. Marshall verdween in de duisternis, precies op het moment dat de roker naar het licht toe bewoog om zijn peuk in het water te mikken. Er kaatste een lichtflits

af van een geanodiseerd mes en de bewaker ging geluidloos neer, verzwolgen door het donker.

Iets later was Marshalls stem alweer te horen over de radio. ‘Kat in het bakkie.’

Rix tikte Sam op de schouder, die liep meteen de hoek om en soepeltjes de scheepsbrug op. Nash liep een stap voor haar en met zijn M4 in de aanslag bleef hij de anderen voor. Rix liep achter haar en de laatste man die op het schip aankwam was Bell. Ze ving een glimp op van een vage gestalte in de schaduw onder de vliegbrug.

‘Ruim jij die even op alsjeblieft?’ zei Rix en Marshall knikte ernstig, terwijl hij het lijk optilde.

‘Mobiël Drie, waarschuwing. We hebben een enkel doelwit op het voordek in het vizier,’ rapporteerde Marc. ‘Gewapend met een machinegeweer.’

Rix hoefde het bevel niet te geven. Alle leden van het tactische team zochten meteen dekking en hielden zich stil. Sam trok zich terug in de schaduw van een reddingsboot en keek erachter vandaan. ‘Geen zicht,’ fluisterde ze.

‘Hier ook niet,’ zei Nash van dichtbij. Hij leunde over een olievat, zijn karabijn recht vooruit gericht. ‘Mobiël Drie, dit is Nomade Twee. Ik heb betere aanwijzingen nodig, oké? Hoort bij je werk.’

‘Moment.’ Marcs kanaal viel even weg en Nash draaide zich om naar Sams schuilplek.

‘Waar is je vriendje nou helemaal mee bezig?’ vroeg hij, met de hand over zijn microfoontje, zodat de rest van het team niet kon meeluisteren.

Sam deed hetzelfde. ‘Hij is niet mijn vriendje. Zit jij nog op de basisschool of zo? Niet zo kinderachtig doen, Nasher.’

Na een krakend geluid was Marcs stem weer terug. ‘Nomade Twee, hij komt jouw kant op. Nog drie seconden.’

Nash knikte en drukte een knop in op de zijkant van zijn M4. Een schaduw verscheen in Sams blikveld en verdween daarna in de duisternis. Ze zag hoe Nash de naderende bewaker volgde en

de trekker overhaalde. De M4 ronkte en een spervuur van donker vloeistof kringelde kortstondig door de lucht.

‘Doelwit geneutraliseerd.’

‘Nomade Een bevestigt,’ zei Rix, die uit zijn schuilplaats kwam. ‘Valt er nog wat meer te halen?’

‘Verder niemand hierboven, baas,’ zei Bell. ‘Beneden zou mischien kunnen, om het pakket te bewaken.’

‘Goed dan,’ zei de missieleider. ‘Een gegeven paard en meer van dat, toch?’ Rix wierp een blik op de vrouw. ‘Sammy, jij houdt dit dek veilig—’

‘Ik geef rugdekking,’ onderbrak Nash.

Rix ging akkoord door een knikje te geven. ‘Oké. Marsh, Robby. Jullie gaan met mij mee. Wij vegen eerst de vrachtruimtes leeg.’ Hij wenkte ze naar zich toe.

‘Een gesmeerde operatie graag, dames. Ik wil op tijd thuis zijn voor mijn *full English breakfast*.’

‘Aan de slag,’ gromde Owen, het was een redelijke imitatie van Nash’ norse stemgeluid. ‘Een bedankje zou fijn zijn.’ Hij had de radio op ‘stil’ staan, zodat alleen Marc en Leon hem konden horen.

‘Hij heeft het waarschijnlijk nogal druk,’ probeerde Leon.

Owens eeuwige grimas werd heviger. ‘Een beetje respect is wel op zijn plaats.’ Hij wees met zijn vinger in Marcs richting. ‘Je had die engerd met die AK-47 ook gewoon naar ze toe kunnen laten lopen en wat was er dan gebeurd?’ Hij maakte van zijn hand een pistool, met zijn duim haalde hij de trekker over. Zonder adem te halen ging hij verder. ‘Je weet toch wel wat Nash altijd zegt? Met al zijn gezeik over onze apparatuur, dat we een speelgoeddoos hebben. En hij praat over ons alsof we *Call of Duty* spelen in plaats van, nou ja, echt meedoen. Maar ze hebben ons wel degelijk nodig.’

‘Wie zegt dat dat niet zo is?’ vroeg Leon.

‘Je weet wel wat ik bedoel.’ Owens accent werd altijd sterker als hij zich ergerde aan iets en dat was meestal de hele tijd. Marc had de Welshman nog nooit zien lachen, bedacht hij zich.

‘Owen,’ zei Marc, tikkend tegen zijn monitor, ‘focus, jongen.’

Dat leverde hem een giftige blik op. ‘Kijk, jij vindt het allemaal misschien niet zo erg, maar ik ben er de man niet naar om dit allemaal zomaar te pikken, begrijp je?’ De andere man keek weg. ‘Als Nash hiermee doorgaat, moet ik hem echt tot de orde roepen.’

Leon keek Marc van over zijn brillenglazen aan met een fletse blik en de twee mannen waren het stilletjes met elkaar eens. Owen hield ervan te zeggen wat een stoere kerel hij was, gaf hoog op over zijn taekwondolessen en hoe hij niet snel bang gemaakt kon worden, maar hij leek altijd te verbleken in het gezelschap van het tactische team. Hij was een voortreffelijke missietechnicus, maar over alle andere zaken had hij vooral een grote mond.

‘Wil je dat ik een privékanaal voor je openzet?’ vroeg Owen zachtjes, zijn hand al bij het bedieningspaneel. ‘Alleen voor Nash en jou, voor een goed gesprek?’

‘Hij is het niet waard,’ antwoordde Owen niet veel later.

‘Je laat je te veel opnaaien,’ zei Marc tegen hem. ‘Het is van die typische machobullshit.’

Leon en Marc hadden de klachten van Owen al vaker gehoord. Ze hadden met zijn drieën al ontelbare keren samen in een soortge-lijk voertuig gezeten. Leon maakte er graag grappen over, dat hun werkplek er precies uitzag als alle andere doorsneekantoren, maar dat zij daarnaast steeds van uitzicht veranderden en dat er altijd mensen met wapens bij betrokken waren. Marc zou willen dat hij er net zo ontspannen tegenaan kon kijken als de oudere man. Leon had een schijnbaar onuitputtelijke bron van verhalen over de glorie-tijd van MI6 in de Koude Oorlog en bezat de bijbehorende relaxte, oldskool vaardigheden.

Owen mompelde iets onverstaanbaars en tuurde naar zijn scherm met een schematisch beeld van de Palomino dat ze hadden overge-nomen uit de verzekeringspapieren van Lloyds in Londen. Verspreid over het beeld zag je blauwe stippen die lieten zien waar ieder indi-vidueel lid van het OpTeam zich bevond. Twee waren statisch, drie anderen bewogen zich vlot richting de boeg van het schip.

De Welshman leunde naar voren en was meteen weer zakelijk. ‘Nomade Een, Mobiel Twee. Pas op. De satelliet laat een warmtebron op laag niveau zien op het dek onder jullie. Zou een generator kunnen zijn of een bemanningshut.’

‘Nomade Een heeft het begrepen, Mobiel Twee. Eropaf.’

*

Bell sleepte de tweede dode bewaker naar de reling en liet hem eroverheen vallen, er was nauwelijks een plons te horen. Marshall klapte het luik op het voordek open met Rix in zijn kielzog en hij hield zijn tactische geweer naar beneden gericht, naar het ruim onder zich.

‘Veilig,’ zei Rix.

Bell liep erheen en daalde af via de ladder, met zijn MP5-SD3-machinepistool stevig in zijn hand. Onder de ingebouwde demper van het wapen zat een zaklantaarn en hij scheen ermee rond door het halfdonkere interieur van de gang. Zonder weg te kijken wenkte hij de anderen en ze volgden hem, dicht achter elkaar.

Bell richtte zijn licht op de muren, waardoor roestplekken en andere kenmerken van algemene verwaarlozing zichtbaar werden. ‘Het ziet er niet naar uit dat ze veel aandacht besteden aan het onderhoud van deze badkuip.’

Rix wees recht vooruit. ‘Kom mee,’ zei hij tegen ze.

De drie mannen begonnen aan een snelle verkenning van het dek, tot aan het einde van het schip, via smalle gangetjes en in losse formatie. De krappe scheepsruimtes betekenden dat elke cabine zou veranderen in een kerkhof mocht er een vuurgevecht uitbreken. Er was slechts een alert bemanningslid met een AK-47 voor nodig om deze missie heel snel en met veel lawaai op te blazen.

De gang eindigde in een T-splitsing, een tak leidde naar een dicht luik, een andere naar een dat opening. Ze hoorden het gedempte geroezemoes van een televisie en Bell bukte zich, gebarend naar Rix en Marshall om stil te blijven staan.

Hij snoof de lucht op als een speurhond. Bell rook de geur van sigaretten en gebraden vlees. Hij keek langs de rand van het luik en zag een open deur in de gang aan het eind. Blauw licht weerkaatste van een scherm en terwijl hij de situatie in zich opnam, kon je het geluid van een lachband horen uit de speaker van de tv. Stemmen in de kamer lachten mee.

‘Misschien willen ze de grap wel met ons delen,’ fluisterde Marshall.

Rix knikte naar Bell en hij was binnen drie snelle stappen bij de deur. Hij liep rechtop naar binnen en liet zijn MP5 door de proviso-
rische gemeenschappelijke ruimte glijden. Hij hoefde niet om te kijken of Rix hem wel dekking gaf met zijn gedempte Mossberg.

Er zaten drie mannen daarbinnen, allemaal groezelig en gekleed in blauwige, vieze overalls, wat erop zou kunnen wijzen dat ze van de onderhoudsdienst waren. Maar de machinegeweren die tegen de muur geleund stonden weerspraken die veronderstelling. Twee van hen zaten op een aftandse oude bank voor een wazige, draagbare televisie, de andere man stond achter een klein fornuis.

‘Alles goed, heren?’ vroeg Rix op een gemoedelijke toon.

De man achter het fornuis reageerde als eerste, een pan met soep viel uit zijn handen, waarna hij naar de kolf van zijn zware revolver greep. Rix’ geweer maakte het geluid van een blik stenen dat tegen de muur wordt gesmeten en de kok werd weggeblazen tegen de scheidingswand, met een heldere rode bloem op zijn borst.

De anderen schrokken op en Bell keek geconcentreerd toen hij drie rondes afvuurde, waardoor een verse wond opende in de borstkas van de dichtstbijzijnde man. Het laatste bemanningslid wist de geweren te bereiken maar bedacht zich; zijn overlevingsinstinct hielp hem net op tijd.

Rix stapte over de soepkok heen – die nog leefde, maar niet lang meer had – en porde de niet-gewonde man met de loop van zijn Mossberg in zijn wang. ‘Hoeveel man op het schip?’ vroeg hij.

‘Nee,’ zei de man, met zijn handen omhoog. ‘Nee.’

Bell inspecteerde de man die hij had neergeschoten. ‘Deze is dood.’

Marshall stond bij de deur, om zich heen kijkend, zijn m4 hing los en hij hield een Browning Hi-Power-pistool in zijn vuist met dikke vingers. 'Er komt niemand aan.'

Rix porde hun gevangene nog eens met zijn pistool en wilde de televisie zachter zetten. 'Hoeveel man?' herhaalde hij. 'Waar is het wapen?'

'Geen Engels,' zei de man, met zijn handen gevouwen tegen zijn achterhoofd.

'Je gaat praten of je gaat dood,' ging Rix verder. 'Laatste kans.'

Bell hield zijn hand voor het gezicht van de man, zijn vingers gespreid. 'Vijf? Zoveel?' Hij deed zijn vuist twee keer open en weer dicht. 'Tien?'

Toen knikte de man. 'Tien. Ja. Tien.'

Marshall gromde. 'Kleine bemanning?'

Rix had daar een antwoord op, maar dat ging verloren toen de handen van de gevangene wegschoten en achter zijn nek vandaan kwamen met de glimmende dolk erin, die hij achter in zijn kraag verstopt had. Het blad kwam naar beneden en sneed met een felle snijbeweging de rechtermouw van de missiecommandant open, en door zijn vlees heen, net toen hij wegdook.

De man schreeuwde het uit terwijl hij zich op Rix wierp, van plan de dolk in zijn nek te boren, maar Bell was hem te snel af en de MP5 ratelde opnieuw een patroon af. Hij voelde steeds weer de terugslag, de 9mm-patronen afvurend op de maag en ribben van de aanvaller.

Rix schopte hem weg en de andere man viel op de bank neer en begon te trillen vanwege zijn bloedingen. 'Fuck.' Hij liet de Mossberg in zijn holster hangen en greep zijn arm vast.

Bell trok een pak verband uit zijn kogelvrije vest en gaf het aan zijn commandant. 'Daar komt een litteken van.'

'Rot op,' snauwde Rix, terwijl hij zijn wond verzorgde. 'Geen levende gevangenen dus.'

Een stem knetterde in hun oren. 'Dit is Nomade Twee. Wat hebben jullie geraakt?'

'Drie doelwitten neer,' rapporteerde Marshall. 'We gaan door.'

‘Begrepen,’ zei Nash. ‘Wees voorzichtig. We zien hier geen enkele beweging. ‘Waar is iedereen, godverdomme?’

‘Inderdaad ja,’ mopperde Rix. ‘Oké, we gaan verder. Als de boot leeg is, wordt onze klus makkelijker.’

Marshall wees met zijn duim naar de tweede gang. ‘Het andere luik. Dat leidt naar de vrachtruimte, baas.’

‘Die kant op dan maar.’

*

‘Mobiél Drie,’ zei Sam. ‘Marc, versta je me?’ Ze stond geleund tegen de zijkant van een aanmeerpaal en keek naar de achterkant van de Palomino.

‘Ik hoor je,’ antwoordde Marc.

‘Kun je de drone even een rondje om het schip laten maken? Zodat we weten hoeveel doelwitten er zijn. Er is iets niet in orde.’

‘Mobiél Een denkt er ook zo over,’ zei een stem in haar headset. ‘Het begint flink te waaien, dus we kunnen niet lang blijven rondvliegen. Ik denk dat we de schotel niet langer dan een paar minuten in de lucht kunnen houden.’

Ze knikte afwezig. De wind op het dek van het vrachtschip werd kouder en aanhoudender. ‘Doe wat je kan.’

Iets snels bewoog zich laag en wazig door de lucht, door de grijze mist van de naderende zonsopgang.

‘Iets te zien?’ riep Nash, niet al te hard. Hij zat een paar meter verderop gehurkt met zijn karabijn om zijn schouder en keek heen en weer. Het was een onsuccesvolle zoektocht naar een potentieel doelwit.

‘Nog steeds niets gespot,’ antwoordde Marc. ‘Geen doelwitten op het dek, ik herhaal, geen doelwitten.’

Nash trok een zuur gezicht. ‘Twee patrouillerende bewakers, dat is alles? Dat kan niet kloppen.’

‘Nee,’ zei Sam, ‘dat klopt inderdaad niet.’

‘Blijf jij hier,’ zei Nash tegen haar en hij stond op. ‘Ik ga zelf wel

even kijken aan de zeekant van het schip, misschien hebben ze iets gemist.’

‘De drone—’

Hij keek haar recht in de ogen. ‘Dat is een leuk trucje, maar ik vertrouw zo’n kinderspeeltje niet als het aankomt op informatie.’ Nash liep weg en verdween in de schaduwen.

*

Bell viel terug naar de achterhoedepositie en Marshall nam met zijn M4 de leiding over de verhoogde loopbruggen boven de lege vrachtruimtes van het schip. Hij pende met zijn pistool van links naar rechts en weer terug en liep voorzichtig door, met zijn nachtkijker voor zijn ogen. De wit-op-groenbeelden gaven alles een bovenaardse, onwezenlijke aanblik, alsof hij een soort virtuele wereld was binnengestapt.

‘Tenzij ze lucht en roest verschepen is er niets te halen hier,’ concludeerde Bell.

Ze liepen door de eerste twee vrachtcompartimenten en kwamen alleen maar galmende metalen leegtes tegen, gehuld in de stank van schraal zeewater en aftakeling. Maar Marshall bedacht opeens dat het wapen waarnaar ze zochten niet per se groot hoefde te zijn. Uit de rapporten die ze tijdens de briefing onder ogen hadden gekregen, bleek dat het apparaat dat ze in Barcelona hadden gebruikt draagbaar was geweest en hij wist als geen ander dat een slim iemand een atoombom makkelijk in een gewone koffer kon bouwen of een biologisch wapen in een kokertje zo groot als een vulpen. Grootte staat los van hoe dodelijk een wapen is.

‘We weten het wel als we het zien,’ mompelde hij in zichzelf.

‘Wat zei je daar?’ vroeg Rix achter hem, terwijl ze aankwamen bij het luik dat naar het volgende compartiment leidde.

‘Niks, baas.’ Marshall trok aan de hendel en de deur klikte open. ‘Was hardop aan het denken...’

Hij werd stil toen het luik opensprong en het grootste laadruim

zichtbaar werd. Het was minstens drie keer zo groot als de eerste twee en besloeg het overige deel van de Palomino's romp tot aan de brug.

Hij viel stil van de onmiskenbare stank van lichaamsgeur, die de vochtige en roestige dampen overheerste. Daarbeneden, in een ruimte waar normaal honderden containers zouden staan, stond er nu maar een. Een enkele groene rechthoek van golvend staal, tegen de rand van de kiel aan. Om de voorkant was een provisorische aanbouw gemaakt van stijgerbuizen, touw en zeil. Zijn oog viel op een paar kampeerbedden en een grote plastic ton, zo een die wordt gebruikt om regenwater in op te vangen om tuinen te sproeien.

En er waren mensen. Kinderen eigenlijk. Tieners zo te zien, vier, misschien wel vijf, ze keken omhoog met hun vieze gezichten. Door hun uniforme, onverzorgde uiterlijk was het moeilijk te zien of het jongens of meisjes waren.

Ze zagen er allemaal doodsbang uit. Geen wonder, aangezien ze allemaal opkeken naar drie bewapende indringers, mannen die zich onzichtbaar en buitenaards verscholen achter hun nachtkijkers, die op uitpuilende insectenogen leken.

‘Wat hebben we hier?’ verbrak Bell de stilte. ‘Mensenhandel?’

‘Daar zijn het er niet genoeg voor,’ merkte Marshall peinzend op. ‘Speeltjes voor de bemanning misschien?’

Rix vloekte zachtjes binnensmonds en zette zijn nachtkijker af, de andere mannen deden hetzelfde. Marshall had een paar keer bij Rix thuis gegeten en had zijn grootste trots gezien – Callie en June, zijn dochters, allebei schatten, de oogappels van hun vader. De jongsten daarbeneden waren dezelfde leeftijd als Rix' dochters en Marshall hoefde maar naar zijn missiecommandant te kijken om te weten dat hij precies hetzelfde dacht.

‘Voorzichtig,’ zei Rix, nadat hij de steile trap naar het provisorische kamp had gevonden. ‘Maak ze niet bang.’

‘Ik ga dit even melden,’ zei Bell en hij activeerde zijn microfoon. ‘Mobiël? Nomade Vijf. We hebben burgers aan boord.’

*

Marc leunde bezorgd over het toetsenbord voor zich. In de romp van het schip werd de communicatie gehinderd door ruis. ‘Nomade Vijf, verduidelijking graag. Bedoel je de bemanning?’

‘Negatief,’ Bells stem klonk krachtig. ‘Mogelijk gevangenen. We zitten in de hoofdruimte. Ze zijn hier gehuisvest.’

Hij keek naar Owen, maar die schudde zijn hoofd. ‘Infrarood-satelliet vangt niets op.’

‘Zijn ze op een of andere manier afgedekt?’ opperde Leon. ‘De Russische maffia gebruikt speciaal militair diffusiemateriaal voor schepen waarin meisjes voor de seksindustrie worden vervoerd. Zou zoiets kunnen zijn.’

Rix’ woorden sneden door de schrale lucht achter in de vrachtwagen en de combinatie van afschuw en pure walging in zijn stem kwam hard bij Marc binnen. ‘Het zijn nog maar kinderen...’ zei hij.

‘Attentie, alle roepletters.’ Het was een nieuwe stem. Marc keek op en zag een mastersignaal binnenkomen op het communicatie-paneel. ‘Dit is Hub White. Primair doel blijft de prioriteit. Lokaliseer en isoleer het apparaat. Alle andere aangelegenheden zijn van secundair belang.’

Marc kreeg er een droge keel van. ‘Mobiel... begrepen.’

‘Begrepen,’ zei Bell kort daarna en Marc kon de wrange grimas van de man bijna voelen toen hij het woord uitsprak.

*

‘Baas,’ siste Bell vanaf de loopbrug. ‘We kunnen nog niet naar ze toe.’

Rix keek niet op toen Marshall hem naar beneden volgde. ‘Ik hoorde het,’ zei hij. ‘Geef me verdomme heel even de tijd.’

‘Baas-’ probeerde Marshall, maar hij wist niet wat hij wilde zeggen.

Rix viel hem met een strenge blik in de rede. ‘Misschien weten zij wel waar het pakket is, Bill. We kunnen niet gewoon doorlopen.’ Daarna trok Rix heel vastberaden het stekkertje uit zijn zendapparaat.

Hij probeerde geen plotselinge bewegingen te maken, hing zijn geweer over zijn schouder en deed zijn handen omhoog, palmen naar voren. De jongeren hadden zich in groepjes verzameld, alsof ze elkaar probeerden te beschermen en deze droevige, meelijwekkende actie greep Marshall bij de keel. Dichterbij gekomen zag hij hun uitgemergelde wangen en hun littekens. Iemand had deze kinderen bewust pijn gedaan en hij hield zijn karabijn nog steviger vast, uit pure woede.

De langste van hen was een meisje. Ze had een bleekbruine huid, waardoor Marshall vermoedde dat ze Indiaas was, maar hij kon er met zijn schatting ook een continent of twee naast zitten. Ze veegde een pluk dun zwart haar uit haar ogen en stapte weg bij het groepje, naar Rix toe.

‘Versta je mij?’ vroeg hij haar. ‘We zijn hier om jullie te helpen.’ Rix glimlachte warmpjes en sprak op zachte, vriendelijke toon.

Er klonk een stem in Marshalls oor, vragend om een statusupdate, maar hij negeerde die en bekeek het meisje en de andere kinderen, om te zien of er misschien iets dreigends van hen uitging. Hij was verbijsterd door wat hij hier aantrof, maar bleef altijd een professionele soldaat, dus op zijn hoede.

Het meisje stak haar hand uit en pakte die van Rix. Ze huilde, de tranen stroomden over het vuil op haar gezicht.

‘We brengen jullie naar een veilige plek,’ zei Rix. ‘We zijn naar iets op zoek, begrijp je dat?’

Ze knikte en trok aan Rix’ arm, wijzend naar de container. Het meisje zei iets in een taal die Marshall niet herkende.

‘Baas!’ riep Bell vanaf de loopbrug. ‘Dit is niet het moment.’

‘Ze wil dat we daarin kijken,’ antwoordde Rix. Hij knikte naar het meisje om haar aan te moedigen. ‘Het komt goed, schat. Niet huilen. Het komt echt goed.’

Marshall keek gespannen toe hoe het kind naar de achterkant van de losstaande container liep en aan de hendel trok, waardoor de deur openzwaaide. Hij kreeg plotseling een visioen van hoe het daarbinnen zou zijn – waren er nog meer kinderen? Stapels lijkjes?

Voordat Rix haar tegen kon houden, verdween het kind naar binnen en verdwaalde in het donker. Marshall deed zijn karabijn omhoog en duwde met zijn duim op de knop die de zaklamp onder de loop aanzette. Rix had een zaklantaarn in zijn hand en deed hetzelfde.

Lichtstralen baanden zich een weg door het donkere interieur en langs een kluwen kabels die van het plafond en de zijkant van de container hingen. Ze waren kriskras met elkaar verbonden; het leek wel het werk van een gestoorde spin. De uiteinden van de kabels verdwenen in blokken plastic die leken op machineonderdelen.

Rix pakte er een vast en zoomde erop in. De doos was vastgezet aan de binnenmuur met een dikke kwak oranje epoxylijm en was legergroen, bedrukt met regels Chinese tekst en een lijst met internationale gevaarsymbolen. Er lagen tientallen identieke onderdelen omheen.

Marshalls zocht met het licht van zijn zaklamp naar het meisje dat in het centrum van het kabelweb stond. Ze had een zwarte ontstekingsdoos in haar trillende hand.

Er liep een voedingskabel vanuit de doos naar de berg met snoeren.

‘Bom!’ blafte hij, toen hij begreep waar hij naar keek.

‘*Shahiden,*’ zei het snikkende meisje, terwijl ze de ontstekingsknop indrukte.

*

De batterij van de drone was zo goed als leeg en Marcs gezicht vertrok omdat het schokkende beeld van de camera aan boord steeds verder wegviel. Hij stuurde de schotel hoog boven het schip uit en hoopte er de laatste restjes stroom uit te persen voordat het de geest gaf. Door de wind hadden de kleine steunmotoren harder moeten werken dan verwacht en het had flink wat sap gekost om het ding alleen al in de buurt te houden. Marc beukte op de retourknop, waarmee de drone meteen terug zou komen naar hun mobiele ope-

ratiecentrum, maar hij wist dat hij er te lang mee had gewacht. De drone zou uit de lucht in het havenkanaal storten en voorgoed verloren zijn.

‘Baas!’ hoorde hij Bell zeggen over de radio. ‘Dit is niet het moment.’

De drone draaide rondjes terwijl hij hoogte verloor, hij zag het dek van de Palomino, het water, het dek, de lucht – en heel even zag Marc een menselijke gedaante bewegen op de boeg. ‘Is daar iemand?’

Hij keek op Owens scherm, maar het beeld liet geen doelwitten zien. De locatiepunten van Sam en Nash waren statisch aan beide kanten van het schip. Ze hielden zich schuil en wachtten af.

‘Ik geloof dat we beweging hebben op de–’ begon hij.

Bill Marshalls noodkreet onderbrak hem. ‘Bom!’

Een enorme storm van geruis schalde door de headsets van iedereen in de vrachtwagen en een hartslag later werden ook zij omvergeblazen door de explosie.

*

De explosieve ladingen in de container gingen tegelijkertijd af, waardoor ze een perfecte bol van wit licht vormden, een soort miniatuurzon. De ontploffing vulde het vrachtcompartiment en breidde zich binnen nanoseconden uit naar een vuurstorm die door de gangen van het schip raasde. Alles wat ontvlambaar was ontplofte meteen, de wanden veranderden in moordmachines van kromgebogen staal. Geisers van vuur schoten de lucht in, de weg van de minste weerstand.

De Palomino werd net boven de waterspiegel onherstelbaar geperforeerd; de explosie perste zich naar buiten door de binnen- en buitenromp. Jarenlange verwaarlozing van de Palomino, gecombineerd met de perfecte positie van het explosief, vernietigde de zwakke schakels in de vermoeide constructie van het schip. Krakend aan de stuurboordkant maakte de Palomino al snel slagzij

naar de kade, waarbij het schip vuur en ijzeren splinters uitblies. Alles wat niet onderuit werd geslagen, schoof en gleed over het bovendek terwijl de branden zich een verdieping lager verspreidden door de binnenruimtes en door luiken en uitgangen naar buiten raasden.

Aan de bakboordkant veranderde een brandende olievlek in een zwarte krans en een bijtende, dichte rookwolk draaide rond in de lucht erboven. Het dok was niet heel diep, maar wel diep genoeg om het schip onder water te zetten tot over de noodbrug. De boeg van de Palomino daalde, het schip zonk in het grijze water en ging steeds verder zijn dood tegemoet.

*

Marc's hart bonkte tegen zijn ribben en hij voelde zich duizelig, zijn hartslag ruiste in zijn oren. Het was een puinhoop in de cabine, panelen hingen scheef en de monitoren lieten alleen maar ruis en storing zien. Overal lagen plassen koffie, sijpelend uit een gebroken thermosfles. Owen zat op zijn hurken, met een gruwelijke snee boven zijn oog en Leon lag op de grond, hevig vloekend in het Hebreeuws, terwijl hij probeerde rechtop te gaan zitten.

Marc greep naar zijn bedieningspaneel en pakte het vast om zijn evenwicht te bewaren. Het besturingssysteem van de schotel werkte niet meer, de monitor liet slechts de woorden GEEN SIGNAAL zien in knipperende rode letters.

De camera's van de vrachtwagen lieten een versie van de hel zien. De explosie had een aantal van de opgeslagen containers omvergeblazen; een ervan had bij het omvallen de vrachtwagen geschampt – maar desondanks zag je een oranje vlammenzee en het zwarte rookgordijn dat opsteeg vanaf het dek van de zinkende Palomino.

Hij werd overmeesterd door paniek en angst. Marc trok aan het snoer van zijn headset, stopte zijn oortje weer op zijn plek. 'Mobiël Drie aan alle Nomade-roepletters.' Hij trilde van de shock, maar

verzette zich ertegen en wist het gevoel weg te drukken. ‘Dit is Mobil Drie. Alle Nomade-agenten, meld je onmiddellijk!’

Het antwoord was een koor van ruis.

